

gang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Axel Ivan Pedersen):

Den betænkning, indfødsretsudvalget har afgivet, indeholder udførlige oplysninger om udvalgets arbejde siden nytår, og idet jeg henviser til betænkningen, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at det samlede resultat af indfødsretsudvalgets arbejde i folketingsåret udgør behandling af ialt 911 ansøgninger. Af ansøgerne er på de to indfødsretslove optaget 834, nemlig 331 mænd og 503 kvinder. 56 ansøgere er indstillet til afslag, og 4 sager er udsat til senere afgørelse, medens der for de øvrige ansøgere vedkommende er visse formelle betingelser, der må opfyldes, forinden de pågældende kan optages på et lovforslag.

På udvalgets vegne vil jeg gerne takke den højtærede indenrigsminister og ministeriets embedsmænd for behageligt samarbejde og skal med disse få bemærkninger indstille ændringsforslagene og lovforslaget til vedtagelse.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Som det fremgår af udvalgsbetænkningen og den ærede ordførers redegørelse, er det også denne gang et ganske betragteligt antal ansøgninger, udvalget har færdigbehandlet.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke indfødsretsudvalget for det meget store og grundige arbejde, det har udført, og for den ærede ordførers bemærkninger om det gode samarbejde, der har været mellem udvalget på den ene side og ministeriet og dets embedsmænd på den anden. Jeg skal kun sige, at også indenrigsministeriet har været glad for og takker for dette samarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2 og §§ 1—4, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om adoption.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2157, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 597).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Nina Andersen): Ved første behandling her i tinget af dette lovforslag blev det klart, at man beskæftigede sig med et emne, som har mange sider, og at det nye princip om stærk adoption ville give anledning til mange overvejelser. Udvalgsarbejdet har bekræftet dette.

Der har i udvalget været forhandlet til mange sider, således som det fremgår af betænkningen. Med finansministeren er der forhandlet om en ændring af loven om arveafgifter, således at den stærke adoption også kan medføre ligestilling for et adoptivbarn med ægtebarn med hensyn til arveafgiften. Finansministeren har lovet i næste samling at fremsætte lovforslag tilsigtende dette. Med indenrigsministeren er der forhandlet om lettere adgang til indfødsrets meddelelse til adoptivbørn, og indenrigsministeren har allerede udarbejdet udkast til ændring i cirkulæret herom; udkastet findes aftrykt i betænkningen. Endelig har der været forhandlet med kirkeministeren om ændring af reglerne for udstedelse af dåbsattest, således at det ikke fremtidig kan læses af en almindelig dåbsattest, at det er et adoptivbarn, der er blevet døbt. Dette kan synes et lille spørgsmål, men det er utvivlsomt, at det har betydning for både adoptivforældre og adoptivbørn. Kirkeministeren og justitsministeren — under hvem denne sag også sorterer — har lovet efter lovforslagets vedtagelse at foretage nødvendige ændringer i regler for udstedelse af dåbsattester.

[Nina Andersen.]

På udvalgets vegne takker jeg de pågældende ministre for godt samarbejde og for imødekommenhed på disse punkter.

Dette er jo trods alt udenværker. Man måtte i udvalget først og fremmest beskæftige sig med princippet om indførelse af begrebet stærk adoption. Som det fremgik af debatten under første behandling, var der fra et enkelt partis side absolut ønske om, at man skulle bevare den svage adoption ved siden af den stærke, for der var jo ikke tvivl om, at den stærke skulle man have. Det lykkedes ikke i udvalget at nå til enighed om, at kun een adoptionsform er det ideelle, og et mindretal har derfor stillet ændringsforslag om indsættelse af en ny paragraf, som giver mulighed for, at der særskilt kan begæres svag adoption — det er ændringsforslag nr. 4. Flertallet har ikke kunnet tilslutte sig dette ændringsforslag, da man er enig med justitsministeren i, at det vil medføre ulemper at have to former for adoption, at det kan give anledning til ubehagelige forhandlinger, og at det kan bringe tvivl i befolkningen om, hvilke retsvirkninger adoptionen medfører.

Når et flertal har kunnet tilslutte sig tanken om stærk adoption som eneste adoptionsform, skyldes det, at man er nået til enighed med ministeren om ændringsforslag nr. 3, hvorved det foreslås tilføjet et nyt punktum til § 13, stk. 2, sålydende:

„Det kan dog på begæring i bevillingen bestemmes, at barnets arveret efter den virkelige slægt bevares.“

Selvom flertallet er af den opfattelse, at det i de allerfleste tilfælde er den rimeligste ordning, at det arveretlige forhold mellem adoptivbarnet og dets virkelige forældre falder bort, er man klar over, at der vil forekomme tilfælde, hvor det ved adoptionen kan forudses, at der efter adoptionen vil bevares en vis forbindelse mellem barnet og dets slægt, en forbindelse, som gør det rimeligt, at slægten uden at skulle betænke barnet ved testamente kan sikre det arveret. Det vil først og fremmest være

tilfældet, hvor det er den nære familie, der adopterer; men også andre forhold, f. eks. nært personligt venskab til barnets forældre, kan komme i betragtning. Flertallet mener altså, at der med denne ændring er taget sådanne hensyn, at man kan acceptere den stærke adoption som eneste adoptionsform.

I udvalget har man haft en række forhandlinger om § 5, som bestemmer, at den, der er fyldt 12 år, ikke kan adopteres uden at have givet sit samtykke. Udvalget fandt paragraffens ordlyd for absolut og har stillet ændringsforslag nr. 2, som justitsministeren har tiltrådt. Ordlyden mildner paragraffen og gør den antagelig lettere at administrere.

For at blive ved ændringsforslagene kan jeg nævne, at mindretallet har stillet et ændringsforslag, nr. 1, hvorefter stk. 2 i § 1 skulle udgå. Flertallet finder, at denne bestemmelse, der lyder: „Bevilling til adoption af eget barn kan ikke meddeles“, bør fastholdes. I de tilfælde, hvor adoption af eget barn ønskes, ønskes den normalt af faderen til et udenfor ægteskab født barn. Hvis adoption i sådanne tilfælde begæres, tilsigter det som regel en tilsløring af det virkelige forhold, og det kan ikke være rimeligt, at lovgivningen giver adgang til noget sådant.

Udvalget har også drøftet § 16, stk. 2, meget. Her hjemles der adgang for justitsministeren til, når adoptivforældrene er døde, på begæring af forældrene at ophæve adoptivforholdet, såfremt det må anses for bedst stemmende med barnets tarv. Der har i udvalget været rejst tvivl om, hvorvidt en sådan bestemmelse overhovedet stemmer med begrebet stærk adoption, og det er naturligt, at man kan rejse en sådan tvivl. Justitsministeren har imidlertid refereret tilfælde for udvalget, som gør det rimeligt, at man har denne bestemmelse. F. eks. måtte en moder til et bortadopteret barn efter adoptivforældrenes død søge plejetilladelse for at få sit eget barn til sig i sit hjem. Det synes ganske urimeligt. Under arbejdet med denne paragraf blev

[Nina Andersen.]

det spørgsmål rejst, om man kunne undlade ordene „af forældrene“, men da det kun bør være forældrene, som har en sådan ret til at rejse begæring, ville det være en vildledende lovtekst, om man undlod disse ord.

Udvalget ønsker imidlertid at give udtryk for, at adoptantens slægt bør høres i sådanne tilfælde, hvor der er tale om ophævelse af adoption på grund af dødsfald; det bør i hvert fald finde sted, når der er en nærmere forbindelse mellem barnet og denne slægt, ligesom barnet, hvis det er over 12 år, sædvanligvis bør høres i sagen.

Jeg har nu blot tilbage at nævne, at også § 17 har været genstand for mange drøftelser og forhandlinger mellem udvalget og justitsministeren. Der var jo megen tøven overfor denne bestemmelse om, at adoptivforholdet kan ophæves ved dom, såfremt barnet viser sig at lide af åndssvaghed eller sindssygdom i en bestemt udvidet grad. Drøftelserne i udvalget og de eksempler, der blev forelagt i forbindelse med den i paragraffens stk. 2 indeholdte tidsfrist for en sådan sags rejning, har imidlertid fået de tøvende til at affinde sig med paragraffens bibeholdelse.

Jeg skal så slutte med at anbefale, at man stemmer imod ændringsforslagene nr. 1 og 4 og stemmer for ændringsforslagene nr. 2 og 3.

Gideon: Som jeg nævnte ved lovforslagets første behandling, er der, siden vi i 1923 fik gennemført den første adoptionslov, sket en meget stærk udvidelse af adoptionsinstituttet, og der er i de siden da forløbne godt 30 år høstet en sum af erfaringer, som har gjort det påkrævet, at de herhenhørende problemer tages op til undersøgelse og prøvelse. Det er det, der nu er sket gennem en meget grundig udvalgsbehandling, og resultatet er blevet det, at det fra alle sider erkendes, at den nuværende adoptionslovgivning ikke slår til overfor det praktiske livs behov, og at der i høj grad tiltrænges omfattende ændringer i den. Også mit parti er af den opfattelse, at det princip, som indeholdes i det foreliggende lovforslag, bør gennemføres, og jeg kan endda føje til, at der for mig ikke er nogen tvivl om, at størsteparten af de

adoptioner, som der meddeles bevilling til, bør meddeles med de retsvirkninger, der indeholdes i kapitel 2. Det vil utvivlsomt gælde i alle de tilfælde, hvor der ikke i forvejen består nogen tilknytning mellem adoptivforældrene og barnet og dets slægt. Her er den gældende ordning ikke tilfredsstillende og kan i mange tilfælde gøre fortræd. I disse tilfælde vil det utvivlsomt være i alle parter interesse, at man bryder alle broer af til den naturlige slægt imod, at barnet til gengæld i videst muligt omfang bliver stillet ganske som ægtebarn, ikke alene i forhold til adoptivforældrene, men også i forhold til dets slægt. Derfor kan vi forsåvidt tiltræde det foreliggende lovforslag.

Efter vor formening går man imidlertid for vidt, når man vil gennemføre den i lovforslaget indeholdte ordning som den eneste ordning, og det er ikke stemmende med det praktiske livs behov. Der er nemlig for mig ingen tvivl om, at der vil være et ikke ubetydeligt antal tilfælde af adoption, hvor alle hensyn og ikke mindst hensynet til barnet selv taler for en ordning, der ligger på linie med den hidtil gældende lovgivnings regler, således at den familiemæssige og arveretlige tilknytning til den naturlige slægt opretholdes og adoptivforholdet ikke behøver at medføre tvangsarveret efter adoptanten. Det vil således være tilfældet, hvor det drejer sig om adoption af et barn, som adoptanten i forvejen har en vis slægts- og familiemæssig eller anden tilknytning til. Ser man på de foreliggende oplysninger, drejer det sig formentlig for tiden om ca. 40 pct. af adoptionerne, altså et ikke uvæsentligt antal af samtlige adoptioner, og vi ved, således som det også fremgår af kommissionsbetænkningen, hvori der gøres rede for det, at ved de adoptionsbevillinger, der nu gives, er det i langt de fleste tilfælde således, at adoptanten forbeholder sig fri testationsret. Det er muligt, at denne procentdel i fremtiden vil gå ned — ingen ved det iøvrigt — men selvom det skulle ske, er der dog ingen, der har bestridt, at der vedblivende vil være mangfoldige tilfælde, som den hidtil gældende ordning ville passe bedst for, og ingen vil sikkert bestride, at vi fremtidig vil kunne komme ud for beklagelige tilfælde, hvor en adoption, som man måtte ønske gennem-

[Gideon.]

ført ikke mindst af hensyn til barnet — og det må dog være hensynet til børnene, der kommer først — ikke kommer i stand, når det skal presses ind under denne ganske kategoriske form.

Heroverfor kan man tit nok sige, at de pågældende kan tage barnet til sig som plejebarn, at de kan få tillagt forældremagten og oprette testamente, men det bliver dog ikke andet end et surrogat, og det er barnet, det kommer til at gå ud over.

Derfor ønsker vi indenfor venstre, at der skabes større frihed på dette område, således at der gives mulighed for at vælge mellem den stærke og den svage adoption, idet der, når det særskilt begæres, kan gives bevilling til svag adoption, hvor først og fremmest båndet til den naturlige slægt bibeholdes.

Jeg erkender, at lovforslaget er blevet ikke uvæsentligt forbedret gennem det ændringsforslag, som er stillet af flertallet og tiltrådt af den højtærede justitsminister, hvorefter det kan bestemmes i bevillingen, at barnet kan beholde arveretten efter den naturlige slægt. Det er jo en vis form for svag adoption, der herved gennemføres, og denne ændring tager hensyn til en vis side af de problemer, som det oprindelige forslag brutalt slog dørene i for. Forsåvidt er det altså en delvis indrømmelse til de synspunkter, jeg fremkom med ved lovforslagets første behandling. Det er, om jeg så må sige, et halvt skridt i den retning. Vi kunne ønske, at man havde foretaget skridtet helt ud, for forholdet er jo dog det, at der vedblivende vil være mange tilfælde, hvor dørene er lukket.

Lad mig nøjes med at nævne et enkelt tilfælde, som et æret medlem har fortalt mig om. Det drejer sig om et par søskende, tvillinger, hvis forældre pludselig døde, og som blev adopteret af en god ven til forældrene. Denne ven havde selv en søn, og da de afdøde forældre havde været velsituerede og betydeligt bedre stillet end adoptanten selv, er det forståeligt, at han adopterede tvillingerne med det forbehold, at de ikke skulle have arveret efter ham.

Gennemføres det foreliggende lovforslag, selv med flertallets ændringsforslag, ville en adoption kun kunne gives på vilkår, at tvillingerne fik tvangsarveret efter adop-

tantens og altså skulle arve to trediedele af også hans formue, skønt de i forvejen var bedre stillet end hans eget barn. Tror man, at en adoption under disse vilkår ville være kommet i stand?

Det er kun eet tilfælde, jeg her har nævnt, men der kunne nævnes mange andre, og derfor forstår jeg ikke, at man ikke har kunnet gå videre, således at man i videre omfang kunne imødekomme det praktiske livs behov.

Den højtærede justitsminister kom ved lovforslagets fremsættelse med en udtalelse, som jeg bed særlig mærke i, fordi jeg fuldt og helt kan slutte mig til den. Ministeren udtalte (sp. 1572):

„På et område som dette er det af særlig betydning, at der hersker stabilitet i lovgivningen, og der bør ikke foretages ændringer i de grundlæggende regler, medmindre stærke grunde taler herfor.“

Det er som talt ud af mit hjerte, kun at jeg som konsekvens heraf føjer til, at så bør man heller ikke foretage videregående ændringer, end stærke grunde taler for. Netop derfor forstår jeg ikke det store spring i lovgivningen, man her foretager, for jeg kan ikke anerkende, at der foreligger stærke grunde til at gennemføre denne ensrettede ordning. Jeg må bestride, at der foreligger sådanne grunde. Man siger nok, at man bør have en enkel og klar regel. Det er jo det, man henviser til, og det gjorde den ærede foregående taler også. For en jurist kan det nok lyde tillokkende, men så må man dog stille sig det spørgsmål: Af hensyn til hvem skal man have denne enkle regel? Det er dog vel ikke nødvendigt af hensyn til administrationen, som skal udstede bevillingerne, det kan jeg ikke tænke mig. Jeg kan heller ikke se, at det skulle være nødvendigt af hensyn til skifteretterne, som i givet tilfælde skal tage affære, de behøver jo blot at undersøge adoptionsbevillingerne for at se, med hvilke retsvirkninger adoptionerne er bevilget, så er sagen ganske klar. Og det kan da slet ikke være af hensyn til de mulige adoptanter eller familien eller børnene, som kun kan være interesseret i, at der i videst muligt omfang tages hensyn til de mange individuelle forhold, som man netop støder på indenfor dette område.

Jeg kan ikke se, hvorfor alt med vold

[Gideon.]

og magt skal presses ind i en bestemt skabelon. Hvorfor skal dog livet, som pulserer så rigt, så varmt og nuanceret, ensrettes? Jeg forstår det ikke. Hvorfor skal man opstille dette enten-eller og derved øge risikoen for, at et barn ikke bliver adopteret og således ikke får et hjem, en far og mor i de rigtige forældres sted? Hvorfor ikke gennemføre en ordning, hvorefter man i disse stærkt personligt prægede forhold kan sige til de pågældende: lad os nu se på, hvad der i jeres særlige forhold tjener både jer og barnet bedst — i stedet for ganske koldt at sige til dem: sådan og sådan skal det være, og vil I ikke have det på den måde, så kan der ikke blive noget af det. Hvorfor kan man dog ikke gennemføre en ordning, der overlader til de pågældende selv at vælge den måde, som de nu mener passer deres forhold bedst?

Jeg tillader mig derfor på det varmeste at anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 4, som mindretallet har stillet, og som medfører, at de pågældende selv får valget, efter hvilke regler de ønsker adoptionen, og hvorigennem der gives større frihed på dette område, hvor der er så mange forskelligartede hensyn at tage stilling til. Og så er der oven i købet det, og det ønsker jeg at fremhæve, at det har den ikke uvæsentlige fordel, at det er udarbejdet af en sagkyndig kommission, hvori der har siddet ikke alene repræsentanter for administrationen, for selve justitsministeriet, men også repræsentanter både for den juridiske videnskab og for domstolene. Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for det af os stillede ændringsforslag nr. 4.

Endvidere finder vi det uheldigt, at man i § 1, stk. 2, kategorisk fastslår, at bevilling til adoption af eget barn ikke kan meddeles. Det er en ny bestemmelse, der her indføres, idet administrationen hidtil har haft mulighed for at udstede adoptionsbevillinger i sådanne tilfælde. Jeg skal gerne indrømme, at det ikke kan være noget almindeligt forekommende fænomen, at der udstedes adoptionsbevillinger i sådanne tilfælde; men når man kan opretholde en mulighed for, at et barn kan blive adopteret og derigennem få et hjem, oven i købet hos sin virkelige far eller mor, medens døren i modsat fald af den ene eller anden grund

forbliver lukket, ja, så finder jeg ingen grund til at lukke af for denne mulighed. Også her må det være barnets tarv og udelukkende barnets tarv, der må være afgørende. Jeg må sige, at jeg for mit vedkommende blæser på den kolde logik. Det er dog barnet, det først og fremmest drejer sig om. Vi foreslår derfor i det af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 1, at denne bestemmelse udgår, således at der ligesom hidtil bliver givet administrationen mulighed for i særlige tilfælde at give adoptionsbevilling også her.

Endelig skal jeg anbefale ændringsforslag nr. 2 til § 5, som er stillet af hele udvalget, og som giver en bedre affattelse af denne bestemmelse.

Der var yderligere et par bemærkninger, jeg kunne ønske at knytte til det foreliggende lovforslag. For det første kunne jeg ligesom den foregående ærede ordfører nævne bestemmelsen i lovforslagets § 16, stk. 2, der hjemler justitsministeriet ret til, når adoptivforældrene er døde, at ophæve adoptivforholdet. Der har fra vor side navnlig været nogen betænkelighed ved denne ordning, fordi det kan skabe usikkerhed i forholdet mellem adoptivbarnet og adoptivforældrenes slægt, og jeg vil gerne ved denne lejlighed udtale, at jeg går ud fra, at der kun kan være mulighed for en sådan ophævelse under ganske særlige forhold.

Desuden er der, som også den ærede foregående ordfører var inde på, bestemmelsen i § 17, der indeholder regler om adoptivforholdets ophævelse ved dom. Denne bestemmelse har også været genstand for en lang og indgående drøftelse i udvalget, og i og for sig må man erkende, at hvis man gennemfører den stærke adoption og den alene, således at man fuldstændig bryder broerne af til den naturlige slægt, så ville den stringens og logik, som man i særlig grad påberåber sig fra flertallets side, også ubønhørligt føre til, at det barneforhold, som til gengæld er etableret til adoptivforældrene og deres slægt, bør være ubrydeligt, således at dette forhold lige så lidt skulle kunne afbrydes som forholdet mellem et barn og dets naturlige forældre.

Imidlertid må man tage i betragtning, at en så kategorisk hævden af adoptivforholdets ubrydelighed kunne medføre, at folk

[Gideon.]

af den grund undlod at tage et adoptivbarn til sig, som de ellers gerne ville. Det er her også hensynet til barnet, der må være afgørende, og netop på grund af den indstilling, som jeg har haft under udvalgsbehandlingen, og som jeg her har givet udtryk for, nemlig at man under alle omstændigheder bør søge at skabe sådanne forhold, at der gives mulighed for adoption i flest mulige tilfælde, så vil det kunne forstås, at jeg ikke har haft særlige vanskeligheder ved at acceptere denne bestemmelse. Jeg ønsker dog at understrege — og jeg går ud fra, at den højtærede justitsminister vil være enig med mig deri — at ophævelse af adoptivforholdet efter denne bestemmelse kun kan ske under ganske særlige omstændigheder; der skal meget grove tilfælde til, forinden ophævelse kan finde sted.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse med de under numrene 1, 2 og 4 stillede ændringsforslag.

Jeg finder dog anledning til at tilføje, at skulle det af os under nr. 4 stillede ændringsforslag ikke blive vedtaget — jeg går ud fra, at det som det mest omfattende kommer til afstemning først — vil mit parti ved afstemningen over det af flertallet under nr. 3 stillede ændringsforslag undlade at stemme, idet vi erkender, at denne ændring vil medføre en ikke uvæsentlig forbedring af det oprindelige lovforslag.

Erna Sørensen: Under førstebehandlingen af dette lovforslag gjorde jeg på mit partis vegne rede for, at vi principielt er tilhængere af den stærke adoption, altså adoption med familieskifte, men jeg føjede til, at således som stillingen familiemæssigt er her i Danmark, måtte man have en bestemmelse — en undtagelsesbestemmelse ganske vist — som gav mulighed for adoption efter de hidtil gældende regler, altså en adoption, hvorved der ikke finder noget familieskifte sted.

Jeg er glad for, at man under udvalgsbehandlingen og i de samråd, vi har haft med den højtærede justitsminister, er blevet enig om det ændringsforslag, der vil gøre det muligt efter begæring i bevillingen at få indsat en bestemmelse om, at arveretten

til den naturlige slægt bevares. Jeg mener, at vi derigennem får en god, klar og sund adoptionslov. Vi har længe trængt til den, vi har været ude for mange tilfælde, hvor vanskeligheder er opstået, ikke mindst efter dødsfald; derfor tror jeg, det er et meget væsentligt fremskridt indenfor den familiemæssige lovgivning, når denne lov træder i kraft.

Det ærede medlem hr. Gideon gjorde i dag omtrent de samme bemærkninger som ved første behandling, og jeg beklager i og for sig, at venstres medlemmer i udvalget ikke har kunnet følge flertallets indstilling om den tilføjelse til § 13, som justitsministeren har tiltrådt. Det ærede medlem hr. Gideon hævder, at når man ikke kan det, er det af hensyn til barnets tarv. Jeg mener tværtimod, at man netop ved tilføjelsen til § 13, der giver barnet mulighed for at bevare arveretten efter sin naturlige slægt, yderligere giver det ret til at komme ind i den nye slægt og være adoptanternes tvangsarving. Det er i virkeligheden en bedre stilling, man giver barnet, medens det forslag, som det ærede medlem hr. Gideon og hans partifæller stiller, vil medføre, at barnet ikke opnår denne tvangsarveret, idet man bevarer den hidtil gældende ordning, der har ført til mange vanskeligheder. Det eksempel, det ærede medlem hr. Gideon fremførte som forsvar for sin indstilling til denne sag, finder jeg ikke særlig godt. I tilfælde som det, der her er nævnt med disse tvillinger, der var velhavende, og som kom ind i en ny slægt, ville man vel overveje, om en adoption i det hele taget var nødvendig; hvis det var de pengemæssige hensyn, der var afgørende, synes jeg, man måtte undlade adoption, og hvis det afgørende var, at man følte, at disse børn skulle knyttes til adoptanterne, til børnene i denne slægt og slægten i det hele taget, måtte man gøre skridtet fuldtud og betragte dem som sine tvangsarvinger. Jeg er ikke helt sikker på, om man ikke, hvis et sådant eksempel, når denne lov er trådt i kraft, skulle opstå, ville kunne ordne det således, at værgen med pupilautoriteternes samtykke kunne frafalde arv efter den nye slægt, hvis det blev oplyst, at man i modsat fald måske gjorde indgreb i adoptantens egne tvangsarvingers rettigheder. Jeg vil gerne spørge, om den

[Erna Sørensen.]

højtærede justitsminister vil udtale sig herom og vurdere mulighederne fremefter, hvis et sådant tilfælde skulle opstå.

Ændringsforslag nr. 1, som det ærede medlem hr. Gideon også anbefaler, synes jeg ikke at man med nogen ret kan forlange gennemført. Det strider simpelthen mod den tankegang, at man skal være ærlig og oprigtig. At man oven i købet skulle lovfæste dette, at visse oplysninger skal undrages de pågældende, kan jeg slet ikke tiltræde. Jeg vil derfor på mit partis vegne henstille, at man stemmer for lovforslaget med de ændringsforslag, som er stillet henholdsvis af hele udvalget og af flertallet og tiltrådt af den højtærede justitsminister, og at man stemmer imod mindretallets forslag om ændring af § 1 og om indsættelse af en ny paragraf efter § 13.

Else Zeuthen: Det vigtigste problem i forbindelse med det foreliggende lovforslag og den vigtigste ændring i forhold til den gældende lov er overgangen til den såkaldte stærke adoption, adoption med fuldt familie-skitte.

Ved første behandling var der endnu nogen usikkerhed i vort parti overfor muligheden af helt at undvære den svage adoption, men efterhånden som diskussionen herom har udviklet sig, og ikke mindst som følge af den dispensationsregel, som flertallet har foreslået med ministerens billigelse, er der i vort parti opstået en stærk følelse af, at man kun bør have een form for adoption. Den, der ønsker at adoptere et barn, bør gøre det fuldt og helt og være villig til i enhver henseende at ligestille adoptivbarnet med eventuelle egne børn. Der kan selvsagt være tilfælde, hvor det ville være ubilligt, at barnet ikke skulle arve sin virkelige slægt. Derfor finder vi det rimeligt, at der kan gøres undtagelser fra den almindelige regel i tilfælde, hvor det er nære slægtninge eller nære personlige venner, der adopterer. Vi kan derfor anbefale at stemme for ændringsforslag nr. 3.

Når vi derimod ikke kan gå med til de af mindretallet stillede ændringsforslag, skyldes det vor overbevisning om betydningen af, at der ikke er to adoptionsformer, så det kommer til at stå offentligheden fuldstændig klart, hvad man går ind for

ved adoption. Det er vor overbevisning, at så godt som alle adoptioner, der finder sted i henhold til den nugældende lov, også vil kunne blive gennemført under den foreslåede ordning, og at sagen i de ganske enkelte undtagelsestilfælde vil kunne ordnes på anden måde. Det vil kun komme til at dreje sig om enkelte familieadoptioner, hvor barnet alligevel er sikkert forankret i familiekredsen.

Jeg har haft mange anfægtelser ved at gå med til at åbne mulighed for at ophæve adoption ved stærk åndssvaghed eller sinds sygdom hos barnet, jfr. § 17. Der er megen styrke i den tanke, at når man adopterer et barn, må man gå ind under forældres kår i almindelighed, idet disse også kan være udsat for at få børn, der lider af disse sygdomme. Når jeg alligevel har kunnet gå med til denne bestemmelse, skyldes det, at jeg har forstået, at denne regel vil blive praktiseret på en sådan måde, at den kun kommer til anvendelse, hvor barnet ikke lider derunder, d. v. s. efter de sagkyndiges mening, hvor det har vist sig umuligt at få kontakt med barnet.

Under behandlingen i udvalget har vi opnået visse tilsagn om forbedring af den administrative praksis i forbindelse med adoption. Ved første behandling rejste jeg spørgsmålet om indfødsret i forbindelse med adoption af udenlandske børn. Indenrigsministeren har her, som det vil fremgå af betænkningen, stillet i udsigt, at børn, der er under den skolepligtige alder, og hvis forbindelse med hjemlandet er fuldstændig afbrudt, kan naturaliseres efter meget kort ophold her i landet, børn i den skolepligtige alder efter halvandet års forløb o. s. v. Jeg takker for disse lempelser. Endvidere har kirkeministeren og justitsministeren lovet en ændring af dåbsattesterne, således at det ikke kan læses af disse, om den pågældende er adoptivbarn eller ej. Også dette vil af adoptivforældre blive betragtet som et stort fremskridt. Endelig har finansministeren lovet i næste samling at søge loven om arveafgifter ændret, således at adoptivbørn i denne henseende bliver fuldstændig ligestillet med andre børn. Jeg vil finde dette et meget betydningsfuldt led i de bestræbelser, der har været hovedformålet med nærværende lovforslag, nemlig i videst mulig ustrækning

[Else Zeuthen.]

at give adoptivbarnet en stilling, som om det havde været adoptantens ægtebarn.

Det af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 4 betyder et stærkt brud på denne linie, og jeg må derfor anbefale, at man stemmer imod det såvel som mod ændringsforslag nr. 1, idet jeg fuldtud kan tilslutte mig, hvad der herom er blevet sagt af de ærede medlemmer fru Nina Andersen og fru Erna Sørensen.

Petra Petersen: Ved første behandling gav jeg udtryk for min gruppes mening om lovforslaget. Vi finder absolut, det er udmærket, og vi vil derfor her ved anden behandling stemme imod ændringsforslagene nr. 1 og 4, der er stillet af et mindretal, medens vi vil stemme for ændringsforslagene nr. 2 og 3. Vi er tilfredse med udformningen af loven.

Helga Pedersen: Jeg har den almindelige indstilling overfor spørgsmålet adoption, at det bedste egentlig ville være, om adoptivforældrene frit kunne vælge, hvor fast de ville knytte barnet til sig, og udfra denne indstilling kan jeg tiltræde mindretallets ændringsforslag nr. 4.

Jeg er derimod ikke enig i mindretallets ændringsforslag nr. 1, hvorefter man ikke vil gå med til lovforslagets regel om, at der i fremtiden ikke kan meddeles bevilling til adoption af eget barn. Mit standpunkt begrundes jeg dermed, at jeg synes, mindretallets stilling harmonerer meget dårligt med de regler, vi har i børnelovene af 1937, og som går ud på, at man, når beviserne iøvrigt er tilstede, kan fastslå, at den person, mod hvem påstanden rettes, er *fader* til barnet. Retsvirkningen heraf er, at det pågældende barn overfor faderen bliver stillet som ægtebarn, og hvis faderen har børn i et ægteskab, får det altså ligestilling med de andre børn i ægteskabet. Hvis man går med til det ændringsforslag, som mindretallet har stillet, vil det betyde, at man skjuler det rette forhold. Bestræbelserne i børnelovene er gået ud på at opklare, hvorledes barnets familieretlige forhold er, og princippet var, at ethvert barn i fremtiden skulle have ret til at vide, hvem dets rette fader og moder er. Det var en sand-

hedspligt, der blev fastslået ved børnelovene af 1937, og jeg synes, at det må være en logisk fortsættelse heraf, når vi står overfor at skulle ændre adoptionsloven, at en mand ikke i fremtiden kan få tilladelse til at adoptere det barn, som han ved dom eller forlig er blevet anset som fader til. Jeg kan derfor ikke gå ind for det pågældende ændringsforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker udvalget for det udførte, meget omhyggelige arbejde med dette lovforslag, og specielt vil jeg takke flertallet, som har tilsluttet sig lovforslaget med ganske enkelte ændringer. Jeg vil gerne forbeholde mig ved tredje behandling at stille et ændringsforslag gående ud på, at loven ikke omfatter Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes i kraft for denne landsdel. Dette sker efter henstilling fra ministeriet for Grønland.

Vedrørende det af den højtærede kirkeminister og mig givne tilsagn om ændringer med hensyn til udstedelse af dåbsattest vil jeg gerne sige, at forholdet i øjeblikket er dette, at man på dåbsattesten opfører adoptanternes navne, men tilføjer: i henhold til adoptionsbevilling af den og den dato. Man har overvejet, og det har også været nævnt i udvalget, om man kunne gå over til at udstede dåbsattest uden forældrerubrik, men da en sådan dåbsattest ikke vil kunne anvendes i alle tilfælde, er ønsket herom frafaldet. Jeg vil gerne understrege, at når vi i justitsministeriet — det er mere dør end i kirkeministeriet, man har været betænkelig ved at ændre den hidtidige form for dåbsattester i adoptionsforhold — har været betænkelige, beror det på, at dåbsattesterne er bevis for afstammingsforholdet i familiemæssige og arveretlige forhold. Forsåvidt angår det arveretlige, bortfalder enhver betænkelighed, når dette lovforslag er gennemført. Familieretligt kan der naturligvis stadig være nogen betænkelighed ved at gå bort fra den — jeg havde nær sagt helt sande — dåbsattest. Man kan jo komme ud for det tilfælde, at broder og søster indgår ægteskab, fordi man ikke har været opmærksom på dette slægtskabsforhold imellem dem; på den anden side eksisterer denne risiko, som jo ikke er stor, vel allerede i forvejen, og derfor

[Justitsministeren.]

har vi i justitsministeriet overvundet vore betænkeligheder. Fremtidig vil der da i alle døbsattester komme til at stå: forældre, derunder adoptivforældre, med stilling og fulde navn, men uden tilføjelse af nogen art.

Med hensyn til de af mig tilfrågte ændringsforslag vil jeg gerne sige følgende. Vedrørende ændringsforslag nr. 2 til § 5 ville jeg naturligvis have foretrukket den oprindelige formulering; på den anden side er problemet ikke så stort, men ændringsforslaget betyder, at der i virkeligheden kan ske bortadoption af en person helt op til 21 års alderen, uden at den pågældende er underrettet derom.

Ændringsforslag nr. 3 til § 13 er jeg ikke nær så begejstret for som det ærede medlem hr. Gideon. Også her ville jeg have foretrukket de helt rene linier. Jeg har naturligvis bøjet mig for udvalgets ønske, men jeg ser i og for sig ikke, at det er så nødvendigt med denne tilføjelse. Mit standpunkt må være det, at i disse tilfælde er adoption ikke så naturlig og så nødvendig som i andre tilfælde; man har mulighed for at klare sig på anden måde end gennem adoption. Min betænkelighed ved ændringsforslag nr. 3 er derfor, at reglen udvisker de rene linier, som lovforslaget ellers ville være udtryk for. Jeg har imidlertid bøjet mig for udvalgets ønske og vil derfor ikke afvise denne begrænsede regel, men jeg understreger, at reglens anvendelse forudsætter en begæring fra adoptanterne, og at der skal indhentes samtykke efter de regler, der indeholdes i lovforslagets §§ 5—7.

Vedrørende mindretallets ændringsforslag skal jeg gøre nogle enkelte bemærkninger. Jeg er helt enig i de betragtninger, det ærede medlem frk. Helga Pedersen fremførte vedrørende ændringsforslag nr. 1, og jeg vil meget gerne understrege, at det, der sker ved en adoption, er, at man etablerer et kunstigt slægtskabsforhold, der mere eller mindre svarer til det normale retsforhold mellem et barn og dets forældre. Mellem ægtebarnet og dets forældre og mellem barnet født udenfor ægteskab og dets moder består et sådant retsforhold allerede, og efter de i 1937 gennemførte børnelove har et barn født udenfor ægteskab opnået arveret efter sin fader, og det har

ret til hans navn, ligesom faderen har opnået en særlig adgang til at få forældremyndighed over og værgemål for barnet ved moderens død. Når dette er tilfældet, må jeg nære den opfattelse, at ønsket om at fastholde den hidtil gældende regel simpelthen er udtryk for, at man ønsker at camouflere det virkelige forhold. Det ærede medlem hr. Gideon pegede på, at den nye regel kunne føre til, at en iøvrigt ønskelig adoption ikke blev gennemført, men deroverfor vil jeg sige, selvom det måske lyder lidt kynisk, at står man overfor det tilfælde, at forældre ikke vil vedkende sig deres udenfor ægteskab fødte barn, har det efter min opfattelse ingen interesse at knytte de to parter nærmere sammen gennem en adoption.

Ændringsforslag nr. 4, der går ud på indføjelise af en ny paragraf efter § 13 om bevarelse af adgangen til svag adoption, giver mig anledning til følgende bemærkninger. Vi er alle enige om, at det er en subsidær løsning, og at vi principielt ønsker den stærke adoption; det er det naturlige i det overvejende antal tilfælde, at man går til det fulde familieskifte. Mod at bevare to former for adoption taler imidlertid efter mit skøn en række hensyn. For det første er det klart, som også fremhævet af det ærede medlem fru Else Zeuthen, at en entydig regel er at foretrække, fordi den er lettest fattelig for offentligheden. Dertil kommer yderligere, hvad jeg lægger megen vægt på, at folk i almindelighed tror, at en adoption er stærk og har de med stærk adoption forbundne videregående retsvirkninger. Endvidere vil jeg pege på det uheldige i, at barnet senere kan opdage, at det ikke er ligestillet med adoptantens andre børn, selvom det ved, at det kunne have været det, og det kan skabe — hvad skal vi sige — en fornemmelse hos barnet af at være et andenklassens barn. Det synes mig også uheldigt, at man, om jeg så må sige, skal have en forhandling parterne imellem om retsvirkningerne af adoptionen — en forhandling, hvori et barn på 12 år eller derover kan blive inddraget. Endelig vil jeg pege på de erfaringer, der er indvundet i Norge, hvor 98 pct. af adoptionsbevillingerne indeholder bestemmelse om stærk adoption —

[Justitsministeren.]

og det til trods for, at den stærke adoption først er indført i 1935 som en undtagelsesbestemmelse.

Lad mig sluttelig sige, at jeg betragter lovforslaget — som det nu gennemføres efter forkastelse af ændringsforslagene nr. 1 og 4 — som et meget betydeligt fremskridt. Vi går til noget principielt nyt, når vi nu indfører det fulde familieskifte, hvad der efter mit skøn er udtryk for en konsekvent ordning. Jeg er naturligvis — hvad jeg allerede har sagt — ikke så glad for undtagelsen i § 13, stk. 2, men jeg tillægger den ikke så forfærdelig stor betydning, og jeg tror, at den i løbet af nogle år vil blive helt uden betydning.

Vi opnår ved at gennemføre dette lovforslag at komme et skridt fremad på vejen mod nordisk retsenhed. Jeg vil gerne understrege, at den norske regering nu har fremsat forslag om den enstrengede ordning, som alene bygger på stærk adoption, og som ejheller har den ventil, udvalgets flertal har ønsket gennem ændringsforslag nr. 3. I Sverige er forholdet det, at det svenske lovråd ikke har haft principielle indvendinger imod et forslag på linie med regeringsforslagene i Danmark og Norge, men man har dèr udskudt gennemførelsen, indtil man har opnået den revision af børnelovgivningen — herunder reglerne for det udenfor ægteskab fødte barns retsstilling i forhold til faderen — som vi kender i Danmark. Hvordan stillingen er i Finland, tør jeg ikke sige; dèr er regeringsforslag endnu ikke fremsat.

Jeg skal med disse bemærkninger varmt anbefale, at man stemmer for ændringsforslagene nr. 2 og 3 og ved tredie behandling for lovforslaget, således ændret.

Gideon: Jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle enkelte bemærkninger i anledning af den forhandling, som har fundet sted.

Jeg forstod, at det ærede medlem fru Erna Sørensen var klar over, at der var

problemer, som ikke kunne løses, idet man, hvis udelukkende den stærke adoption gennemførtes, kunne risikere, at et adoptivforhold i visse tilfælde ikke kom i stand. Med hensyn til det konkrete tilfælde, jeg havde nævnt, mente det ærede medlem fru Erna Sørensen, at det kunne ordnes på den måde, at værgen på barnets vegne gav afkald på arveret efter adoptanten — og det ærede medlem spurgte den højtærede justitsminister, om han ville udtale sig om dette spørgsmål. Jeg har forstået, at den højtærede justitsminister ikke har hørt dette spørgsmål; jeg tror imidlertid ikke, det kan lade sig gøre, at værgen på barnets vegne i et sådant tilfælde frafalder arveret overfor adoptanten. Derfor vil et sådant tilfælde ikke kunne klares, når man gennemfører en lov udelukkende med den stærke adoption — der vil iøvrigt kunne nævnes mange, mange andre tilfælde.

Det var jo en ganske klar udtalelse, det ærede medlem fru Else Zeuthen fremsatte, og den viser den principielle forskel mellem vor indstilling og den stilling, man indtager fra den anden side. At adoption ikke kan føres igennem, hvis man ikke i enhver henseende giver barnet stilling som ægtebarn, mener vi er forkasteligt. Vi mener, at der er mange tilfælde — det fremgår af den betænkning, som er afgivet af en sagkyndig kommission, at det drejer sig om ca. 40 pct. af tilfældene — som egner sig til at løses efter reglerne for den svage adoption; men så er spørgsmålet: Er det da rimeligt i alle disse tilfælde at sige, at de skal presses ind i denne ganske bestemte form, og at adoption overhovedet ikke kan gennemføres, hvis man ikke vil gå med til, at det skal ske efter denne bestemte skabelon? Det forekommer mig urimeligt. Der er på dette område så mangeartede forhold at tage i betragtning, at jeg synes, det er rimeligt at overlade til parterne selv, ikke alene til børnene, men først og fremmest til de naturlige forældre og til de eventuelle adoptivforældre, at de selv træffer den

[Gideon.]

ordning, som de mener vil tjene barnet bedst i det enkelte tilfælde.

Må jeg have lov til at sige til det ærede medlem frk. Helga Pedersen og til den højtærede justitsminister, at jeg ved udmærket godt, at der ved børnelovens § 27 er sket visse ændringer. Jeg sagde også i mit første indlæg, at jeg ville blæse på den logik, der skulle være i det. Spørgsmålet er dog, om der kan tages hensyn til barnet, således at der i visse tilfælde kan etableres et adoptivforhold, hvorved der kan skabes barnet et hjem, oven i købet hos dets naturlige forældre. Vi kan tænke os et tilfælde, hvor en ung mand, ja, også en ganske ung pige, som har begået et fejltrin, senere er blevet gift. Barnet er på andre hænder; der er gået flere år, og det viser sig, at der ikke kommer børn i ægteskabet. Det vil måske være ødelæggende for den pågældende mand eller kvinde, hvis det nu kommer frem, at vedkommende i sin tid har fået et barn udenfor ægteskab. Men hvorfor skulle man ikke skabe dette barn et hjem, hvis det kan ske ved adoption? Hvis det er mandens barn, kan det være, at hustruen siger: ja, det kan være meget godt, men jeg vil ikke have det indenfor hjemmets vægge, hvis det skal komme frem, at det er et barn udenfor ægteskab.

Jeg forstår ærlig talt ikke den højtærede justitsministers bemærkning om, at hvis man i så tilfælde ikke ville adoptere, var der ingen grund til, at der kom en nærmere forbindelse i stand mellem disse forældre og det pågældende barn. Det er dog ikke hensynet til forældrene, der skal være det afgørende; det afgørende er dog dette hensyn: at skabe barnet bedre forhold, bedre barnekår, et bedre hjem — et hjem oven i købet hos dets naturlige fader eller naturlige moder. Jeg kan ikke se, at man i sådanne tilfælde skal hænge sig i, at der nu engang ved en anden lovgivning er kommet en ændring her, og så må vi udelukke denne mulighed af hensyn til logikken.

Må jeg endelig angående den nordiske retsenhed sige, at det ændringsforslag, vi har stillet, jo også er fremkommet på grundlag af nordisk retsenhed. Der har siddet kommissioner i samtlige fire nordiske lande, og disse sagkyndige kommissioner,

hvori alle dele af Norden har været repræsenteret, er kommet til det resultat, at det var det rigtigste, at man fik lov til at vælge imellem de to former for adoption. Hvorfor kan vi ikke gennemføre nordisk retsenhed på det grundlag, hvor man har den virkelige sagkundskab bag sig?

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af den sidste udtalelse skal jeg blot bemærke, at det nordiske samarbejde er blevet fortsat og har ført til det resultat, vi kender: at den danske og den norske regering har fremsat forslag om en enstrengt ordning, og at der i det svenske lovråd ligger et forslag af tilsvarende indhold, som lovrådet principielt ikke har taget afstand fra.

I anledning af det ærede medlem hr. Gideons bemærkning om det udenfor ægteskab fødte barn, som ønskes adopteret, men hvor man vil holde skjult, at det er et udenfor ægteskab født barn af den ene af adoptivforældrene, vil jeg gerne sige, at hvis dette er indstillingen hos disse ægtefæller eller hos en af dem, er jeg ikke sikker på, at det er stemmende med barnets tarv at blive optaget som adoptivbarn i dette hjem.

At der har været 40 pct., som har været tilhængere af den milde form for adoption, den svagere form, er tænkeligt i øjeblikket, men jeg tror, at udviklingen vil blive den samme som i Norge, hvor de 98 pct., uden at der af de norske myndigheder er lagt pres på nogen, går ind for stærk adoption.

Jeg beklager, at jeg glemte at svare på det ærede medlem fru Erna Sørensens spørgsmål. På givne foranledning vil jeg gerne sige, at jeg er enig med det ærede medlem hr. Gideon i — jeg kan ikke binde mig endeligt, men det er mit foreløbige skøn — at det ville være ganske urimeligt, om pupilautoriteterne tiltrådte et arveafkald i det pågældende tilfælde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 105 stemmer mod 33; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

§§ 1—4, ændringsforslag nr. 2, § 5, således ændret, og §§ 6—12

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 om indsættelse af en ny paragraf

forkastedes med 107 stemmer mod 36.

Ændringsforslag nr. 3

vedtoges enstemmigt med 113 stemmer; 29 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 13, således ændret, og §§ 14—28

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om mødrehjælpsinstitutioner har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Indfødsretsudvalget har afgivet tillægsbetænkning over forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v. [II.]. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om oprettelse af Statens kunsthøj og Eckersberg-Thorvaldsensfondet, forslag til lov om ændringer i lov om afgift for offentlig auktion m. m. og forslag til lov om ændringer i lov om offentlig auktion ved auktionsledere har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 8. maj kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Tredie behandling af:*

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.

2) *Tredie behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om sygehusvæsenet.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om skattefradrag ved indkomstopgørelsen.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om kreditforeninger.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 14⁴⁰.

101. møde.

Tirsdag den 8. maj kl. 14.

Formanden: Finansudvalget har afgivet betænkning over forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1955 til 31. marts 1956. Eksemplarer vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4526, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 645).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 108 stemmer; 7 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.